

Den fuldkomne glæde

Johannes Døberens liv var strengt. Han holdt til i ørkenen, fjernt fra civilisationens bekvemmeligheder, gik klædt i kamelhår med et læderbælte om livet og levede af græshopper og vilde biers honning – men han kunne vidne om, at »nu er denne min glæde blevet fuldkommen« (Johs. 3,29)!

Det vidnesbyrd kan kun få aflægge, og de findes aldrig blandt dem, der søger deres glæde i denne verdens ting. Der var på Johannes' tid ligesom i dag mangfoldige, der havde alt, hvad hjertet begærer, alt – undtagen den fuldkomne glæde!

Succes?

Johannes kendte til at være ensom – men også til at være centrum for menneskers interesse – det meste af sin tid tilbragte han alene i ørkenen; der kom Guds ord til ham (Lukas 3,2) – og det kommer altid med mere, end noget andet kan bringe med sig – det kom med Guds kald til ham!

Så gik han ud i hele egnen omkring Jordan og forkyndte omvendelsesdåb til syndernes forladelse – og folk kom strømrende ud til ham – han blev den centrale skikkelse, der drog skarerne til sig.

Men det er ikke i denne periode af sit liv, han vidner om, at hans glæde er blevet fuldkommen.

Han synes at være upåvirket af sin »succes« – ja, mon han overhovedet opfattede tilstrømningen af mennesker, deres interesse, deres iver, deres spørgsmål og villighed til at lade sig døbe som »succes«?

Han taler ikke om glæde i denne periode, men ord så strenge, at han risikerede at miste sin »popularitet« – »hvem har lært jer at fly fra den kommende vrede?« sagde han til folkeskaren – ja, han kaldte dem »gølleunger«!

Det er tydeligt, at han ikke har og ikke søger sin glæde i »succes«. Det er tydeligt, at han virkelig er en Guds mand. Jesus kalder ham den største af kvindefødte.

Han fik da heller ikke »succes«, men det modsatte! Men han oplevede, hvad så få kender til: den fuldkomne glæde!

Brudgommens ven

Johannes talte ikke store ord om sig selv. Da de spurgte ham, om han var *Elias*, som han lignede i udseende, svarede han nej, og det samme svar fik de, da de spurgte, om han var *profeten*. Han ville ikke gå længere end til at omtale sig selv som en røst af en, der råber i ørkenen. Og da han talte om Jesus, sagde han, at han end ikke var værdig til at løse hans skorem.

Så begyndte folk at vende sig fra Jo-

hannes til Jesus; også nogle af hans egne disciple forlod ham for at følge Herren. Nu var han atter den ensomme.

Men han var ikke den skuffede, slet ikke den bitre, thi nu er det, han er i stand til at vidne om sin fuldkomne glæde!

Det er på dette tidspunkt, han, der ellers omtaler sig selv på den mest beskedne måde, giver sig en såre høj titel – han kalder sig for *brudgommens ven!* (Johs. 3,29).

Han så, hvem Jesus er: *det Guds lam, der bærer verdens synd.*

Han så, at *Han døber med Helligånd og ild!*

Han så, at *Han er ovenfra!*

Ja, han vidnede og sagde: »*Han er Guds Søn*« (Johs. 1,34).

Da han så det, begyndte den fuldkomne glæde at holde sit indtog i hans liv.

Og med denne glæde kom trangen til at gøre, hvad Jesus ville – intet andet!

Og dermed blev han Jesu ven, thi Herren sagde senere til sine disciple: »I er mine venner, hvis I gør, hvad jeg byder jer« (Johs. 15,14).

»Succes« eller mangel derpå betød intet for ham imod dette: at være Jesu ven, brudgommens ven.

Han var grebet af Kristus, og enhver, der er det, er løst fra de menneskelige begreber om »fremgang« og »tilbagegang«.

Står og hører på ham

Johannes' nævner selv kilden til sin fuldkomne glæde: *brudgommens ven, som står og hører på ham, glæder sig inderligt over brudgommens røst* (Johs. 3,29).

Er det alt? siger du måske, og svaret er: Ja, det er alt!

Brudgommens røst kaldes også for *Den gode Hyrdes* røst (Johs. 10,16 og 27). At høre den og kende den – at skelne den fra alle andre røster – at blive fortrolig med den er den fuldkomne glæde.

Jesus sagde engang: »*Dette har jeg talt til jer, for at min glæde skal være i jer, og jeres glæde kan blive fuldkommen*« (Johs. 15,11); det var dette, Johannes oplevede. Han stod og lyttede til, hvad Herren sagde.

Den, der oplever det, savner ikke noget andet. Hvordan skulle den, der er fuldkommen glad, savne noget?

Jo, skulle man tale om savn, ville det være savnet af nogen at dele sin glæde med. Man kan imidlertid ikke dele denne glæde med nogen anden, thi hvis ikke den anden også selv står og hører brudgommens røst, får han ikke del i denne glæde – og gør han det, har han den allerede!

Da Jesus bad sin ypperstepræstelige

bøn, sagde han: »Nu kommer jeg til dig; dog, dette taler jeg, mens jeg er i verden, for at de *fuldt ud må have min glæde i sig*« (Johs. 17,13). Fuldt ud at have den fuldkomne glæde i sig – det er, hvad Jesu venner får lov til!

Denne glæde går hånd i hånd med verdens had, med ensomhed, med forfølgelse – ja, den opleves rigest i sådanne omstændigheder. Det er netop en glæde, der er uafhængig af ydre stimulanser – det er glæden i Gud.

Man bliver aldrig færdig med at stå og høre brudgommens røst, og man bliver aldrig træt deraf. Hans tale er nemlig *Ånd* og liv og fylder den, der hører, dermed.

Når Herren vil føre os til den fuldkomne glæde, fører han os sin vej. Den går i en anden retning end vor vej. For Johannes' vedkommende gik den fra at være centrum for folks bevågenhed til at blive sat til side. Men det var intet tab. Hans disciple var ikke fornøjede med, at folk nu fulgte Jesus, ikke deres rabbi (Johs. 3,26). De kendte ikke den fuldkomne glæde og mente, at Johannes også var mismodig – men nej, hans glæde var blevet fuldkommen, thi han stod som brudgommens ven og hørte hans røst!

Den, der står og hører brudgommens røst, kan bede, så han får, hvad han beder om. Herren sagde engang: »Sandelig, sandelig siger jeg eder: hvis I beder Faderen om noget, skal han give jer det i mit navn. Hidtil har I ikke bedt om noget i mit navn; *bed, så skal I få, for at jeres glæde må blive fuldkommen*« (Johs. 16,24). Det oplevede Johannes, derfor kendte han den fuldkomne glæde. Der var fuld overensstemmelse mellem hans bøn og Faderens vilje, fordi han stod og hørte brudgommens røst – han fik, hvad han bad om, og forblev fuldkommen glad.

Der er ingen forpustethed over Johannes – han er kommet ind til hjertebladet i livet – han er brudgommens ven. Før nogen anden kendte han, hvem Jesus er – før nogen anden hørte han Hans røst – før nogen anden kendte han Guds hemmelighed: Kristus.

Han bør vokse, men jeg blive mindre

Johannes var en hellig mand – vi ville sige: en stærk mand – og nu var det gået »tilbage« for ham!

Han var blevet »mindre« – men just da var det, han oplevede at være fuldkommen glad!

Og just da ønskede han, at »Han, brudgommen, bør vokse, jeg blive mindre« (Johs. 3,30).

I væksten *nedad* havde han den fuldkomne glæde, der, skønt fuldkommen, ikke var statisk, men udvikledes i samme grad, som brudgommen voksede, og brudgommens ven blev mindre. Jo større Kristus bliver – og det kan kun ske med den følge, at du bliver mindre – des rigere

bliver den glæde, der er fuldkommen!

Sådan er glæden i og over Gud!

Når Johannes siger: »Han *bør* vokse, jeg blive mindre,« udtaler hans Guds vilje og plan med livet. Dette »*bør*« er noget mere end Johannes' private ønske. Det indgår i Guds *evige råd* fra før verdens

grundvold blev lagt. Men at være ét med Guds frelsesråd er den fuldkomne glæde. Der gives ingen større glæde. Den glæde er ægte og stærk.

Derfor holder den i modgang og be-
drøvelse.

Den fattige enke

Der står om Herren, at han satte sig lige over for tempelblokken og så på, hvordan de lagde penge i blokken (Mark. 12,41).

Når Jesus sidder, er det i Det nye Testamente ofte et udtryk for, at han vil lære os noget, som vi ikke kan lære af nogen anden, allermindst af os selv.

Han så på, hvordan folk lagde penge i blokken. Det gjorde de altså *for øjnene af ham*. Det gør vi altid. Han så ikke blot, *hvad* de lagde i tempelblokken, men også *hvordan* de lagde pengene – var det tvunget eller frivilligt? – var det vanemæssigt eller af Guds frygt? – var det vrangvilligt eller af kærlighed til Gud? – var det med uvilje eller med glæde?

Herren ser ind i hjertedybet; han gennemskuer motiver og bevæggrunde; han ser sandelig, hvordan vi *handler*!

Penge

Det er ikke ofte, ordet *penge* anvendes i Bibelen. Alt ondt klæber ved det ord og det begreb. Kærlighed til penge er roden til alt ondt. Hvad penge har forvoldt af ulykke og elendighed, kan ikke beskrives. Mammon er denne verdens gud og leder alle sine dyrkere og tilbedere ind i mørket. Tænk på *Akan*, der for en babylonisk kappe, 200 sekel sølv og en guldunge på halvtredsindstyve sekel ledte Israels folk, sig selv og hele sin familie i ulykke (Josua 7), eller tænk på Elisás tjener *Gehazi*, der pådrog sig spedalskhed, fordi han ikke kunne modstå fristelsen til at tage imod to talenter sølv og to sæt festklæder af den syriske hærfører Na'aman (2. Kong. 5), for slet ikke at tale om *Judas*, der forrådede Jesus for tredive sølvpenge.

Mammon kaldes for den *uretfærdige* mammon (Lukas 16,9), et tillægsord, der nok kan give os noget at bæve for.

Nu sidder Jesus lige over for denne tempelblok, hvor pengene rasler ned i. Han er selv den absolutte uafhængighed af penge. Du kan slet ikke forestille dig Herren vise nogen som helst interesse for penge. Han er penge så absolut overlegen, at du ikke så meget som ét øjeblik i hans liv ser ham vakle under bekymringen, om han nu også har midler nok til sin gerning. Han havde ikke det, hvortil han kunne hælde sit hovede – og ønskede det ikke

anderledes eller »bedre«. Aldrig beder han mennesker om penge. Kunne du forestille dig, at han gjorde det? Frivilligt har han givet afkald på alt, thi kun ved at give afkald kunne han fuldbyrde Guds vilje og blive troens begynder og fuldender.

Mange rige

Markus skriver, at der var *mange rige*. Det er der altid. Et mærkeligt syn at se dem lige over for Ham, der havde gjort sig *fattig* på alt!

Er Han nu også fattigere end de rige? Hvad mener du? Hvem vil du helst ligne?

Markus skriver også, at de lagde *meget* deri. De rige følte nok selv, at de lagde meget, og de, der talte pengene op, var sikkert glade over, at de rige havde lagt så meget!

Ingen tænkte på, at *meget* er et *relativt* begreb – det kan bøjes: meget – mere – mest!

Men det relative passer ikke for Ham, den levende Gud, der har sagt: »Du skal elske Herren, din Gud, af *hele* dit hjerte!« Hvem vil med Ham for øje sige: »Her har du meget, men ikke alt!«

En fattig enke

Også en fattig enke kom. Dem er der også altid mange af, men der er ikke mange som hun! Det er et herligt syn at se hende, den *fattige* enke, lige over for Ham, den *fattige* Frelser og Herre!

Markus fremhæver, at hun *kom*. Det ord anvender Herren ofte om sig selv: »Jeg er kommen, o Gud, for at gøre din vilje« (Hebr. 10,7), »Som lys er jeg kommen til verden« (Johs. 12,46). Og nu sidder Han, der kom og kommer, og ser, hvordan de forskellige kommer. De rige kommer – han ser *hvordan*. Den fattige enke kommer – han ser *hvordan*! Der er nemlig mange måder at komme på!

Hun lagde to småmønter i, tilsammen så meget som en øre. Hun udfører en gerning af menighedshistorisk og dermed af verdenshistorisk betydning, men ingen lægger mærke dertil uden Herren. De største gerninger sker som regel i det skjulte. Ved optællingen af kollekten ville man måske se bort fra disse småmønter og slet ikke regne dem med. De største gerninger

sker ikke alene i det *skjulte*, men også i det *uforståelige*. Hvilken kollektoptæller ville se, at nu stod han med noget af evighedsbetydning i sine hænder?

Sandelig siger jeg eder

Da kaldte Herren sine disciple til sig. Han ville ikke, at de skulle gå glip af det herlige, den fattige enke havde gjort. Vi læser ikke ofte, at han kaldte sine disciple til sig – når Han gør det, er det, fordi noget af overordentlig betydning ligger ham på sinde.

Og så sagde han til dem: »Sandelig siger jeg eder...« Med den eneste måde, Gud har at sværge på (Hebr. 6,13), siger han dem noget, som de ikke kan forstå: »Denne fattige enke har lagt mere deri end alle de andre, som lagde noget i tempelblokken. Thi de gav alle af deres overflod; men hun gav af sin fattigdom alt det, hun ejede, hele sit øje.«

Det lyder utroligt. Herren kan da ikke mene, at hun lagde mere deri end alle de andre. Hun lagde jo tilsammen en øre, de andre hundrede gange mere! Et simpelt regnestykke viser klart og tydeligt, at de gav uendeligt meget mere end hun! Hvad skulle Guds sag gøre, hvis den kun havde hendes gave?

Herren mener selvfølgelig, at hun gav *relativt* mere!

Nej, det gør Herren netop ikke, thi han mener selvfølgelig, hvad han siger. Han, der er Ordet, har ikke svært ved at sige præcis, hvad han mener – og han frabeder sig vore meninger!

Hun lagde *mere*, thi hun lagde *alt*!

Og *alt* hører hjemme i det *absolutte* – det kan ikke bøjes som det relative – du kan bøje *meget* i *mere* og *mest* – men du kan ikke bøje *alt* i *altere* og *altest*!

Alt hører hjemme i det *absolutte* og er selv *absolut* – og det *absolutte* er *altid mere end det relative*.

Hun gav ikke blot relativt mere, men hun gav mere i uindskrænket betydning! Hun gav altså absolut mere!

De andres gaver har for længst mistet deres betydning for Guds sag, hvis de overhovedet har haft nogen – men hendes gave virker den dag i dag og er med til at opbygge Guds tempel – det kan du jo

mærke, medens du sidder og læser om hende. Det absolutte har en uophørlig betydning – men det store flertal af kristne tror i praksis ikke på det.

Vor Frelser

Den fattige enke gav sine to småmønter, alt hvad hun ejede, *fordi hun elskede Gud*.

Herren sad jo og så, *hvordan* de lagde deres gaver i tempelblokken, og han så, at denne enke var fri i sit hjerte til at give alt, fordi hun elskede meget. Han ville aldrig have fremhævet hende, hvis det ikke forholdt sig sådan, thi man kan uddele alt, hvad man ejer, til de fattige, og man kan give sit legeme hen til at brændes, uden at det gavner noget, fordi det ikke sker i kærlighed (1. Kor. 13,3).

Hun lagde alt sit i tempelblokken *med glæde*, thi kærligheden glæder sig over at kunne det.

Men lad os nu glemme alt om penge, at ikke de skal komme til at spille hovedrollen i denne beretning. Det er ikke pengene, men enken, vi bør samle os om. Når vi gør det, rejser det spørgsmål sig næsten af sig selv: *Hvordan kan jeg blive som hun?*

Det spørgsmål og den længsel leder os til vor Frelser og Herre, thi hos ham er den hjælp at få, som vi behøver. Lad os derfor betragte Ham!

Der står om ham, at »han for jeres skyld blev fattig, da han var rig, for at I ved hans fattigdom skulle blive rige« (2. Kor. 8,9). Den fattigdom, han frivilligt gik ind under, kulminerede på korset ude på *Golgata*. Se ham hænge der, nøgen, udspilet for al verdens øjne, bærende al vor synd og mammondyrkelse!

Føler du dig rig derude? Er det ikke snarere sådan, at alt, hvad du har, end ikke tilsammen er så meget som en øre værd?

Føler du, du overhovedet har noget at give ham?

Herude ved korsets fod hos Jesus afsløres det, at vi er fattige, ludfattige. Vi har intet. Han må gøre Guds værk *helt alene* uden nogen hjælp og støtte fra vor side.

Men han foragter os ikke. Hans kærlighed omslutter os alle trods vor totale fattigdom.

Her fatter vi, at det ikke er vore penge, han vil have, men *os selv*, vort *hjerte*. Han købte *os* til Gud med sit blod. Vi er ikke længere vore egne, vi er hans.

Derfor lyder det ikke fra ham: »Min søn, giv mig dine penge,« men: »Min søn, giv mig *dit hjerte!*«

Kan vi svare andet end: »Jeg giver mig til dig, Herre og Frelser, jeg giver mig helt – din kærlighed tvinger mig dertil!«

Og har han os helt, da har han naturligvis også vore penge. Dem råder vi ikke selv over. Han har også vort hus og vor bil (om vi har nogen). Han har vor tid – han har *alt* vort.

Enken og de mange rige

Hvem var rigest, enken eller de rige? Det var naturligvis den, der gav mest – det gjorde enken altså – var hun den rigeste!

Det er den rigdom, Herren skænkede os ved sin fattigdom! Derfor tales der i Ordet om at være rig på gode gerninger (Ap. G. 9,36), rige i Herrens gerning (1. Kor. 15,58), rige som den fattige enke, der gjorde og stadig gør mange rige.

Det er salighedens og glædens endeløse rigdom. Det er en rigdom af kærlighed, glæde og fred.

Det er en rigdom i troen og håbet, ligesom et forskud på al den rigdom, der venter os derhjemme.

Jeg kom til jer

I artiklen om den fattige enke er det sagt, at *man kan komme på mange forskellige måder*. Vort liv består i høj grad i at komme komme på arbejde – komme til Gudstjeneste – komme på besøg – komme til selskab – komme til begravelse – komme ud – og hvert komme betyder noget for den eller dem, vi kommer til eller kommer sammen med.

Han kom

Herren er sandelig den, der kom, og Han er sandelig den, der kommer igen. Hvad hans komme har betydet, og hvad hans komme vil betyde, kan ikke udsiges. Tænk, hvis han ikke var kommet!

Han kom *ikke af sig selv*, men udsendt af Faderen. Det understreger han med disse ord: »Jeg er ikke kommet af mig selv, men Han har sendt mig« (Johs. 8,42). Enhver, der ikke kommer sådan uden videre af sig selv, men med en stille bevidsthed om, at her skal jeg komme, bringer altid en ro og trykthed med sig, som så megen anden kommen savner. Der er ingen febrilsk rastløshed eller forhastethed over Herrens komme. Han kom med en fylde af liv og salighed. Åh, om jeg dog måtte kunne komme sådan!

Han sagde også: »*Som lys er jeg kommen*, for at enhver, som tror på mig, ikke

skal blive i mørket« (Johs. 12,46). Man kan komme og bringe en mørk sky med sig – og man kan komme og bringe lys. Herren sagde til os, at vi er verdens lys. Således giver han os den glæde at måtte komme som lysbringere, ikke som lyse-slukkere. Det er vort herlige kald og privilegium at *skinne som himmellys* midt i en stakkels falden verden, der ligger i mørket. Lad os prise Ham for den gave!

Vor Frelser sagde: »Jeg er kommen *i min Faders navn*« (Johs. 5,43). Han kom i den fuldkomne enhed med Faderen. I Jesus så mennesker Faderen. Han ønsker, at vi skal komme *i hans navn*, så at mennesker kan møde ham i os. Det er sandelig ikke ligegyldigt, om vi kommer i vort eget navn eller i hans. Lad os derfor bede i hans navn om, at vi må kunne komme i hans navn. Her har troen en herlig opgave, en herlig mulighed!

Hvorfor kom Han? Det siger han selv med disse ord: »Menneskesønnen er kommet *for at opsøge og frelse det fortabte!*« og: »Jeg er kommen ned fra Himmelen, *ikke for at gøre min vilje, men hans vilje, som sendte mig*« (Johs. 6,38). Må det være indskrevet dybt i vore hjerter, at vi kommer altid for at gøre Guds vilje – ikke for at søge vort eget – ikke for at skade mennesker – vi kommer som Herrens tje-

ner, som Guds benådede børn for om muligt at tjene dem, vi kommer til – ja, for om muligt at føre dem til deres Frelser og Herre.

Da han en dag kom til et hjem, kunne han sige: »I dag er frelsen kommet til dette hus« (Lukas 19,9). *Zakæus* havde taget imod ham med glæde, derfor var frelsen kommet til hans hjem. Jesus er frelsen – det er vi ikke og bliver aldrig – men kommer vi, som han vil, vi skal komme, da bringer vi på den ene eller anden måde frelkestilbudet med os. Det er sandelig aldrig ligegyldigt, hvordan vi kommer!

Det er os en stor hjælp at betragte Ham, således som han træder os i møde i Ordet. Vi kan ikke ved egen kraft forandre vor kommen og gåen. Forvandlingen sker, når vi beskuer ham. Han kom i ringhed uden ydre pragt. Han drog ikke mennesker til sig med de virkemidler, verden tager i brug, når den vil gøre sig hørt. Han kom i svaghed – se ham i krybben i Betlehem – se ham som tømmersvend i værkstedet se ham omgivet af en skare mænd uden nogen indflydelse i samfundet – han havde ikke det, hvortil han kunne hælde sit hovede – da han døde, hældede det ikke til en blød pude, men sank ned ved hans bryst, thi han hang på et kors.

Han kom! Atter siger jeg: tænk, hvis han ikke var kommet!

Paulus

Paulus skrev til korinterne: »Da jeg kom til jer, brødre« (1. Kor. 3,1). Han gentager det: »Og jeg kom til jer« (vers 3).

At komme er altid noget, der sker på et bestemt tidspunkt. Det er en *historisk* begivenhed – men hvad et sådant komme kan indeholde af *evighedsbetydning*, giver Paulus' komme til Korint såvel som til de andre byer, han besøgte, et levende indtryk af. Hans komme skete indenfor et begrænset tidsrum, der hurtigt var forbi, men har virkninger den dag i dag. På tilsvarende måde havde den fattige enkes komme, der kun varede et øjeblik, betydning langt ud over tiden.

Paulus skrev: »Jeg kom« – og vi spørger: »Hvordan var det *jeg*, der kom?« Det afgørende ved ethvert komme er jo den person, der kommer. Paulus besvarer vort spørgsmål således: »Ved Guds nåde er jeg det, jeg er« (1. Kor. 15,10). Han var et *jeg* i kraft af Guds ufattelige nåde imod ham. Derfor var han ydmyg og fri på en gang. Hans synd var borte, men det var hans hovmod også. Hans lille jeg var skjult i

Ham, der siger: JEG ER!

Paulus *kom* – og vi spørger: »Hvordan kom han?« Også det spørgsmål besvarer han selv: »Jeg kom til jer i *svaghed* (svarende til korsets svaghed, thi det var kun ordet om korset, han forkyndte) og *frygt* (thi et menneske tager så let fejl af det guddommelige) og *megen bæven* (men ikke med vantro eller mangel på glæde)« (1. Kor. 3,3). Han kom ikke som en dominerende »åndspersonlighed«, men som Herrens og menneskenes tjener, der slet intet kunne af sig selv. Derfor kom han ikke med sin egen kraft, men med Guds kraft, der fuldkommes i svaghed, ikke med sin egen visdom og sine overtalelseevner, men med Guds visdom, hvis sandhedsindhold er dets væsentligste egen-skab. Han kom altså på en helt anden måde end mennesker, der er ude på at vinde noget for sig selv.

Hvem kom han til i Korint? Han kom i en vis forstand til enhver mand og kvinde i den store stad, men alligevel kom han først og fremmest til dem, Herren havde udvalgt, og det var fortrinsvis de *ringe* og *foragtede* i byen, deriblandt mange slaver. Således henvendte han sig til helt andre end alle de, der også kom til byen for at

vinde noget for sig selv eller deres sag.

Paulus var sendt til Korint af Kristus, og han var sig sin sendelse ganske bevidst. Han var ikke sendt for at døbe, men for at forkynde evangeliet, og Gud havde pålagt ham ikke at bruge visdoms overtalende ord, for at Kristi kors ikke skulle tabe sin kraft (1. Kor. 1,17).

»Da jeg kom til jer,« skrev han – nu var han ikke længere i Korint. Tænk, om han ikke var kommet til Korint!

Du og jeg

Enhver sammenligning med Paulus gør os små. En sammenligning virker næsten latterlig.

Men hans ord er også til os – hans ord om at *komme* gælder også os – vi kommer jo hver dag til nogen eller nogle.

»Da jeg kom til jer« – det kan vi jo også skrive til adskillige mennesker.

Må Herren lade vort beskedne komme blive til velsignelse for dem, vi kommer til!

Jeg er vis på, vi er fælles om denne bøn. Lad os også være fælles i troen på, at Herren hører og besvarer vor bøn!